

US-meddelelse
Center for Asyl og Familiesammenføring
Familiesammenføringsmeddelelse nr. 4/09
26. maj 2009

UDLÆNDINGESERVICE

Meddelelse om Udlændingeservices sagsbehandling af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger

Indholdsfortegnelse

1. Baggrund.....	4
2. Kredsen af EU-lande.....	5
3. Kort om EF-domstolens domme i sagerne Singh, Eind, Carpenter og Metock .6	
3.1. Singh-dommen	6
3.2. Eind-dommen	6
3.3. Carpenter-dommen	7
3.4. Metock-dommen.....	7
4. Betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger	7
4.1. Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger og vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land (principperne i Singh- og Eind-dommen)	8
4.1.1. Kredsen af familiemedlemmer	8
4.1.1.2. Særligt om familiesammenføring med direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og personer i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) (EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3 og 4) .10	
4.1.1.3. Særligt om familiesammenføring med andre familiemedlemmer (EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6).....	11
4.1.2. Den danske statsborger er omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land	12
a) Arbejdstagere.....	13
b) Selvstændig erhvervsdrivende og tjenesteydere.....	15

c) Udstationerede	16
d) Studerende	17
e) Person med tilstrækkelige midler	17
4.1.3. Den danske statsborger skal i visse situationer kunne forsørge sig selv og sine familiemedlemmer ved tilbagevenden til Danmark	19
4.1.4. Den danske statsborger skal have etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land	21
4.1.5. Tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten	24
4.1.6. Særligt vedrørende pendlere	26
4.1.7. Krav til ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold	27
<i>4.2. Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, opholder sig i Danmark og her anvender EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser (principperne i Carpenter-dommen).....</i>	<i>27</i>
4.2.1. Kredsen af familiemedlemmer	27
4.2.2. Den danske statsborger opholder sig i Danmark og leverer herfra tjenesteydelser til andre EU-lande	28
4.2.3. Grænseoverskridende tjenesteydelse	29
4.2.4. Reelt familieliv	29
5. Fælles betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger (på grundlag af principperne i Singh/Eind og Carpenter)	29
5.1. Misbrug	29
5.2. Særligt om hensyn til barnets tarv	31
5.3. Tidsbegrænset ophold	34
5.4. Tidsubegrænset ophold	35
5.5. Ophør af opholdsret	36
5.5.1. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter hovedpersonens død eller udrejse	36
5.5.2. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter ophør af ægteskab	37

5.5.3. Ophør af opholdsret, når betingelserne ikke længere er opfyldt eller grundlaget var urigtigt, herunder ved udvist svig.....	38
6. Udrejsefrist	38
7. Ikrafttræden.....	39

1. Baggrund

Et medfølgende familiemedlem til en EU-statsborger, som har ret til ophold her i landet efter bekendtgørelse nr. 322 af 21. april 2009 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (i det følgende ”EU-opholdsbekendtgørelsen”) gives registreringsbevis (familiemedlemmet er selv EU-statsborger) eller opholdskort (familiemedlemmet er tredjelandstatsborger).

EU-rettens regler om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at familiemedlemmer til i Danmark bosiddende personer med dansk indfødsret som udgangspunkt ikke kan opnå ret til ophold i Danmark i medfør af EU-rettens regler. Det følger dog af EF-domstolens praksis, at en EU-statsborger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed. Det følger af EF-domstolens domme i sagerne Singh (sag C-370/90 afsagt af EF-domstolen den 7. juli 1992), Eind (sag C-291/05 afsagt af EF-domstolen den 11. december 2007) og Carpenter (sag C-60/00 afsagt af EF-domstolen den 11. juli 2002).

EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 om familiemedlemmer til danske statsborgere har følgende ordlyd:

I det omfang det følger af EU-retten, har familiemedlemmer til en dansk statsborger ret til ophold her i landet ud over de tidsrum på 3 eller 6 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1, og 2.”

EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 2 har følgende ordlyd:

”Afgørelse om udstedelse og inddragelse af registreringsbevis og opholdskort efter § 4 og § 13 træffes af Udlændingesservice.”

Denne familiesammenføringsmeddelelse fastlægger, i hvilket omfang Udlændingesservice kan udstede registreringsbevis/opholdskort til familiemedlemmer efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, jf. § 33, stk. 2, hvor referencen er dansk stats-

borger, efter de principper, som EF-domstolen har fastlagt i Singh, Eind og Carpenter.

Endvidere indeholder meddelelsen de ændringer i kravene til ansøgeren og den danske statsborger, som er en følge af fastlæggelsen af rækkevidden af EF-domstolens dom i sagen C-127/08 (Metock m.fl.).

Nedenfor i pkt. 3 er de fire domme, der danner grundlag for ophold til familiedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, omtalt.

Efter udlændingelovens § 2, stk. 3, finder de begrænsninger, der følger af udlændingeloven, kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler. Udlændingelovens bestemmelser finder således - medmindre andet udtrykkeligt er angivet i bestemmelsen – anvendelse på personer omfattet af EU-reglerne, medmindre dette strider mod EU-retten.

2. Kredsen af EU-lande

Følgende lande er EU-lande: Belgien, Bulgarien, Cypern, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Nederlandene, Irland, Italien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn, Østrig og Danmark.

Statsborgere i disse lande er EU-statsborgere.

Statsborgere fra EØS-landene (Norge, Island og Liechtenstein) og statsborgere fra Schweiz sidestilles med statsborgere fra EU-landene, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 2.

I denne meddelelse anvendes samlebetegnelserne ”EU-land” for de lande, der er EU/EØS-lande samt Schweiz og ”EU-statsborgere” for statsborgere i EU/EØS-lande og Schweiz.

3. Kort om EF-domstolens domme i sagerne Singh, Eind, Carpenter og Metock

3.1. Singh-dommen

EF-domstolens dom i sag C-370/90, der blev afsagt af EF-domstolen den 7. juli 1992, vedrørte et tilfælde, hvor en britisk statsborger, der var udrejst til Tyskland med henblik på at udøve lønnet beskæftigelse, ønskede at medbringe sin ægtefælle – der var tredjelandstatsborger – til sin egen medlemsstat, hvor den britiske statsborger skulle etablere sig som selvstændig erhvervsdrivende. Spørgsmålet i sagen var, om den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret indebar en forpligtelse for medlemsstaterne til at tillade indrejse til og ophold på sit område for en ægtefælle – uanset dennes nationalitet – til en EU-statsborger, som sammen med ægtefællen var udrejst til en anden medlemsstat for dér at udøve en lønnet beskæftigelse, og som på ny indrejser og etablerer sig i sin egen medlemsstat.

EF-domstolen udtalte, at den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende medfører, at en statsborger i en medlemsstat, som sammen med sin ægtefælle rejser til en anden medlemsstat for at udøve lønnet beskæftigelse i EF-traktatens forstand, ved tilbagevenden til oprindelseslandet for at etablere sig dér (dvs. udøve selvstændig erhvervsvirksomhed) kan medbringe ægtefællen i medfør af EU-rettens regler uanset ægtefællens nationalitet.

EF-domstolen begrundede dette med, at en EU-statsborger kunne opgive at forlade sit oprindelsesland for at udnytte den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret, såfremt vedkommende ikke ved tilbagevenden til den medlemsstat, hvori han/hun er statsborger, er underlagt vilkår med hensyn til indrejse og ophold, der er mindst ligeså fordelagtige som dem, vedkommende i henhold til EU-retten har krav på i en anden medlemsstat. EF-domstolen skabte herved en særlig EU-retlig familiesammenføringsregel, idet retten til at medbringe sin ægtefælle ved udnyttelsen af den fri bevægelighed blev udvidet til at omfatte EU-statsborgerens egen medlemsstat i forbindelse med tilbagevenden.

3.2. Eind-dommen

EF-domstolens dom i sag C-291/05 (Eind), der er afsagt den 11. december 2007, omhandlede den situation, hvor en tredjelandstatsborger ansøgte om ophold efter EU-retten i Nederlandene med henvisning til sin far, der var nederlandsk statsborger og i Storbritannien havde udnyttet retten til fri bevægelighed som arbejdstager. EU-statsborgeren modtog konstanthjælp efter tilbagevenden til Nederlandene. Tredjelandstatsborgeren havde tillige haft opholdstilladelse i Storbritannien i kraft af sin fars status som vandrende arbejdstager.

EF-domstolen udtalte, at en EU-statsborgers egen medlemsstat ikke kan stille krav om, at tredjelandstatsborger skal have haft lovligt ophold i EU-statsborgerens egen medlemsstat forud for tilbagekomsten. EF-domstolen udtalte videre, at reglerne om fri bevægelighed finder anvendelse, selvom EU-statsborgeren ikke udfører reelt og faktisk arbejde i sit eget medlemsland, når vedkommende vender tilbage efter at have udført lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat. EF-domstolen udtalte herudover, at myndighederne i den medlemsstat, som arbejdsgiveren er statsborger i, er berettiget til og tilmed forpligtet til selv at undersøge, om arbejdstagerens slægtning på grundlag af EU-retten har ret til indrejse og ophold på den nævnte stats område, når arbejdstageren vender tilbage dertil.

3.3. *Carpenter-dommen*

EF-domstolens dom i sag C-60/00 (Carpenter), der er afsagt den 11. juli 2002, vedrørte et tilfælde, hvor en filippinsk statsborger, der opholdt sig ulovligt i Storbritannien, ønskede familiesammenføring efter EU-reglerne med en britisk statsborger i Storbritannien, der leverede grænseoverskridende tjenesteydelser.

EF-domstolen fastslog, at en ægtefælle, der var statsborger i et tredjeland, kunne få familiesammenføring i en EU-statsborgers hjemland som konsekvens af EU-reglerne om fri bevægelighed for tjenesteydelser, fordi EU-statsborgeren, der var bosat og havde forretning i sit hjemland, leverede grænseoverskridende tjenesteydelser til modtagere, der var bosat i andre medlemsstater. Ægtefællen, der var statsborger i et tredjeland, var indrejst lovligt i EU-statsborgerens hjemland, men havde ikke ansøgt om at få forlænget sin opholdstilladelse. Domstolen konstaterede, at i en situation, som den der forelå i Carpenter-sagen, havde tredjelandsstatsborgeren efter EF-traktatens artikel 49 ret til familiesammenføring.

3.4. *Metock-dommen*

EF-domstolens dom i sag C-127/08 (Metock m.fl.), der blev afsagt den 25. juli 2008, tog stilling til fire sager, der alle omhandlede den situation, hvor en tredjelandsstatsborger, der var kommet til værtsmedlemsstaten som asylansøger og dermed uafhængigt af EU-statsborgeren, under påberåbelse af EF-traktatens regler om fri bevægelighed og opholdsdirektivet, ønskede at opnå en opholdsret under henvisning til ægteskab.

EF-domstolen ændrede sin egen retsopfattelse efter Akrich-dommen. EF-domstolen udtalte – i modsætning til i Akrich-dommen – at fællesskabsretten, nærmere bestemt opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF), var til hinder for, at en medlemsstat kunne stille krav om, at en tredjelandsstatsborger, som var ægtefælle til en EU-statsborger, som havde bosat sig i en medlemsstat, hvor han ikke var statsborger, forudgående skulle have opholdt sig lovligt i en anden medlemsstat inden vedkommendes ankomst til værtsmedlemsstaten. Dommen fastslår samtidig, at tidspunktet og stedet for ægteskabets indgåelse samt tidspunktet for indreisen ikke havde relevans for, hvorvidt fællesskabsreglerne fandt anvendelse, ligesom det var uden betydning, om familiemedlemmet var indrejst før eller efter, han/hun var blevet medlemmer af EU-statsborgerens familie. Dommen skelnede i den forbindelse ikke mellem personer, der havde ophold på grundlag af arbejde, studerende eller personer, der råder over tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv.

4. Betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger

Retsopfattelsen, som Udlændingeservice administrerer ud fra, har sikre holdpunkter i EF-domstolens domspraksis og giver en dansk statsborger ret til familiesammenføring med et udenlandsk familiemedlem efter EU-reglerne om fri bevægelighed, hvis de i nedenfor under pkt. 4.1. og 4.2 nævnte betingelser er opfyldt. I pkt. 5 gennemgås de yderligere betingelser for familiesammenføring af familie-

medlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, der er fælles for situationerne som er beskrevet i pkt. 4.1. og 4.2.

Baggrunden for rettigheden nævnt under pkt. 4.1. er dommen i den såkaldte Singh-sag (sag C-370/90 afsagt af EF-domstolen den 7. juli 1992) samt i dommen i den såkaldte Eind-sag (sag C-291/05 afsagt af EF-domstolen den 11. december 2007), jf. nærmere om dommene ovenfor pkt. 3. Disse domme statuerer en ret til familiesammenføring efter EU-reglerne med en udenlandsk ægtefælle i det omfang, den danske statsborger vender tilbage til Danmark efter at have anvendt EU-reglerne om den fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Baggrunden for rettigheden nævnt under pkt. 4.2. er dommen i den såkaldte Carpenter-sag (sag C-60/00 afsagt af EF-domstolen den 11. juli 2002). Dommen vedrører retten til fri bevægelighed for tjenesteydelser.

4.1. Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger og vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land (principperne i Singh- og Einddommen).

For at den danske statsborgers familiemedlem kan få familiesammenføring efter EU-reglerne, skal betingelserne i dette pkt. 4.1. eller i pkt. 4.2. (om retten til fri bevægelighed for tjenesteydelser) nedenfor være opfyldt. Endvidere skal de fælles betingelser nedenfor i pkt. 5 være opfyldt.

4.1.1. Kredsen af familiemedlemmer

Kredsen af familiemedlemmer, der er omfattet af pkt. 4.1. er følgende personer:

- Ægtefælle
- Registreret partner
- Fast samlever over 18 år

- Direkte efterkommere under 21 år (det vil sige børn, børnebørn, etc.) af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever.
- Direkte efterkommere over 21 år (det vil sige børn, børnebørn, etc.) af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, som forsørges af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever.
- Slægtninge i opstigende linje (det vil sige forældre, bedsteforældre, etc.) til den danske statsborger eller til ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, der forsørges af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever.
- Andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner, m.v.) hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af den danske statsborger eller er optaget i dennes husstand.
- Andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner, m.v.) hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at den danske statsborger personligt plejer de pågældende.

For så vidt angår ægtefælle eller registreret partner skal der fremvises dokumentation for indgåelsen af ægteskabet/det registrerede partnerskab fx i form af en vielseattest.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav. Et fast samlivsforhold af længere varighed foreligger, såfremt parterne kan dokumentere samliv på fælles bopæl i mindst 1½-2 år forud for indrejsen i Danmark.

For så vidt angår andre familiemedlemmer end ægtefæller/registrerede partnere/faste samlever skal der være tale om et reelt slægtskabsforhold mellem den danske statsborger/ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever og familiemedlemmet.

Til brug for en ansøgning om familiesammenføring skal der fremvises dokumentation for, at der er etableret en familiemæssig tilknytning mellem den danske statsborger/ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever og familiemedlemmet forud for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, fx en dåbs- eller fødselsattest (i forhold til børn).

Endvidere er det en forudsætning, at familiemedlemmet/ansøgeren har haft et **ophold** i det EU/EØS-land, hvor den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed. Det bemærkes, at det er en betingelse, at familiemedlemmets/ansøgerens ophold i EU/EØS-landet finder sted under den periode, hvor den danske statsborger udnytter sin ret til fri bevægelighed.

Det bemærkes, at der ikke kræves dokumentation for forældremyndighed i forbindelse med familiesammenføring med børn. Hvis den danske statsborger ikke har forældremyndigheden eller del i denne, er det tilstrækkeligt, at den forælder, der har forældremyndigheden, giver samtykke til, at barnet kan tage ophold i Danmark.

4.1.1.2. Særligt om familiesammenføring med direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og personer i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) (EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3 og 4)

Familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4, har kun ret til ophold i det omfang, det er dokumenteret, at familiemedlemmet i hjemlandet eller det land, familiemedlemmet ankommer fra, er økonomisk afhængig af den danske statsborger eller dennes ægtefælle. Hvor den direkte efterkommer (børn, børnebørn m.fl.) eller familiemedlemmet i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) har tilstrækkelige midler til egen forsørgelse, anses de ikke for økonomisk afhængige af den danske statsborger eller dennes ægtefælle, hvorfor de ikke omfattes af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4.

Af EF-domstolens domme i sagerne Zhu og Chen (sag nr. C-200/02) og Jia (sag nr. C-1/05) kan følgende kriterier opstilles for, at direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og familiemedlemmer i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4:

- Vedkommendes materielle behov skal i hjemlandet dækkes af unionsborgeren eller dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever.

- Det materielle behov skal foreligge i familiemedlemmets hjemland eller i det land, hvorfra familiemedlemmet kom, på det tidspunkt, hvor han/hun ansøger om at slutte sig til unionsborgeren eller dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever.
- Den blotte omstændighed, at fællesskabsborgeren eller dennes ægtefælle forsørger det berørte familiemedlem, beviser ikke, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold for familiemedlemmet.
- Der kan fremlægges ethvert bevis for, at der foreligger et behov for materiel støtte.
- Et dokument, der er udstedt af vedkommende myndighed i hjemlandet eller i det land, som vedkommende kommer fra, hvoraf fremgår, at der foreligger et forsørgelsesforhold, kan således ikke udgøre en nødvendig betingelse for tildelelse af en opholdstilladelse.

Det er en forudsætning, at familiemedlemmet/ansøgeren har haft et **ophold** i det EU/EØS-land, hvor den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed. Det bemærkes, at det er en betingelse, at familiemedlemmets/ansøgerens ophold i EU/EØS-landet finder sted under den periode, hvor den danske statsborger udnytter sin ret til fri bevægelighed.

Herudover stilles der krav om, at den danske statsborger godtgør at kunne forsørge sig selv og familiemedlemmet i Danmark, jf. afsnit 4.1.3.

Har familiemedlemmet alene kortvarigt opholdt sig i det andet EU-land sammen med den danske statsborger, lægges der vægt på, om forsørgelsen er sket i hjemlandet eller i et tredjeland, hvor ansøgeren har haft ophold forud for ansøgningen om ophold i Danmark. Direkte efterkommere over 21 år samt familiemedlemmer i opstigende linje, der ikke opfylder ovennævnte betingelse om forsørgelse, kan efter omstændighederne være omfattet af gruppen ”andre familiemedlemmer”, jf. nedenfor afsnit 4.1.1.3.

4.1.1.3. Særligt om familiesammenføring med andre familiemedlemmer (EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6)

For så vidt angår andre familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 5, gælder, at der skal være en vis tilknytning mellem familiemedlemmet og den danske statsborger.

For familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 5, er det således et krav, at det dokumenteres, at familiemedlemmet i det land, hvor vedkommende ankommer fra, enten er optaget i den danske statsborger husstand eller forsørges af den danske statsborger i den betydning, som er anført ovenfor. Der kan kræves dokumentation i form af et dokument udstedt fra den kompetente myndighed i familiemedlemmets hjemland eller det land, vedkommende ankommer fra, der attesterer, at familiemedlemmet forsørges af den danske statsborger eller er medlem af dennes husstand, jf. artikel 10, stk. 2, litra e, i opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF).

For familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 6, er det et krav, at det dokumenteres, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at den danske statsborger personligt plejer familiemedlemmet.

Herudover stilles der krav om, at den danske statsborger godtgør at kunne forsørge sig selv og familiemedlemmet i Danmark, jf. afsnit 4.1.3.

4.1.2. Den danske statsborger er omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land

Det er et krav, at den danske statsborger har opholdt sig i et andet EU-land som:

- Arbejdstager eller pensioneret arbejdstager
- Selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder eller som pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller pensioneret tjenesteyder
- Udstationeret
- Studerende
- Person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende).

Nedenfor under pkt. a-f er betingelserne for at være omfattet af de nævnte persongrupper kort beskrevet.

Registreringsbevis/opholdskort på baggrund af EF-domstolens retspraksis, jf. afsnit 3, til udenlandske familiemedlemmer, hvor referencen er dansk statsborger og har opholdt sig i et andet EU-land, udstedes efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 under nedennævnte yderligere betingelser, jf. Integrationsministeriets notat af 10. april 2008, der er vedlagt som bilag 1 og Integrationsministeriets meddelelse af 2. oktober 2008 om ændringer af EU-opholdsbekendtgørelsen og praksis som følge af Metock-dommen m.v., der er vedlagt som bilag 2.

Det er et krav, at den danske statsborger har opholdt sig i det EU-land, fra hvilket han eller hun vender tilbage til Danmark, som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, udstationeret, studerende eller person med tilstrækkelige midler.

Det er ikke et krav, at den danske statsborger har fået udstedt registreringsbevis af det pågældende EU-land, hvis blot han/hun opfyldte betingelserne for at udnytte retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, udstationeret, studerende eller som person med tilstrækkelige midler. Således vil f.eks. en dansk arbejdstager i Sverige, der ikke har fået udstedt et registreringsbevis i Sverige grundet manglende ansøgning herom, kunne dokumentere arbejdsforholdet gennem arbejdskontrakt, lønsedler, erklæringer etc.

Der stilles i nogle tilfælde krav om, at den danske statsborger ved tilbagevenden til Danmark råder over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at den pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at falde det offentlige til byrde, jf. nærmere herom nedenfor i pkt. 4.1.3.

a) Arbejdstagere

Har den danske statsborger haft beskæftigelse i det andet EU-land, må beskæftigelsen - for at den danske statsborger kan blive anset som arbejdstager i EU-rettens forstand - ikke have været af rent marginal karakter.

Det beror på en konkret vurdering af den enkelte sags faktiske omstændigheder, om en EU-statsborger kan betragtes som arbejdstager i EU-rettens forstand. Det er afgørende, om der er tale om udøvelse af faktisk og reel beskæftigelse. Ved vurderingen af, om der er tale om faktisk og reel beskæftigelse, lægges der vægt på, at den pågældende udfører eller har udført et arbejde, som vedkommende har modtaget en modydelse for, typisk i form af løn. Beskæftigelse, der fremstår som et rent marginals supplement, er udelukket fra anvendelsesområdet, idet reglerne om fri bevægelighed for arbejdstagere alene er møntet på at garantere den frie bevægelighed for personer, der udøver økonomisk aktivitet. Den omstændighed, at den pågældende som led i arbejdsforholdet kun har arbejdet ganske få timer, kan være et holdepunkt for, at den udøvede beskæftigelse kun er et rent marginals supplement. Det er derfor normalt en betingelse, at der har været tale om beskæftigelse i minimum 10-12 timer ugentligt.

Der kan ikke ved vurderingen fastsættes en nedre grænse for, hvor længe arbejdsforholdet skal have varet.

EF-domstolen har i dommen Franca Ninni-Orasche (sag C-413/01) fastslået, at en tidsbegrænset kontrakt på 10 ugers arbejde var tilstrækkelig til, at der var tale om en arbejdstager i EU-rettens forstand. Sagen vedrørte uddannelsesstøtteområdet, og der blev på baggrund heraf udstedt en vejledning til kommunerne for, hvornår en person skal anses som arbejdstager. Vejledningen vedrører ansættelsesforhold, der på forhånd er aftalt til at have en kort varighed. I vejledningen er fastsat en tidsgrænse på 10 uger i sådanne sager. Det understreges dog i vejledningen, at der i hvert enkelt tilfælde skal foretages en konkret vurdering.

EF-domstolens 10-ugers grænse i Ninni-Orasche-sagen kan alene anses for at være et eksempel på en sag, hvor et arbejde af 10 ugers varighed ansås for tilstrække-

ligt. En EU-statsborger, som har tidsubegrænset ansættelse, men ophører med arbejdet efter mindre end 10 uger, vil efter omstændighederne kunne opfylde betingelserne for at være arbejdstager i EU-rettens forstand, ligesom en person, der har arbejdet mere end 10 uger ikke altid vil opfylde betingelserne, f.eks. fordi der er tale om en beskæftigelsesform, der har et så lidet omfang, at det fremstår som en rent marginalt supplement.

Der skal altid foretages en konkret og individuel vurdering fra sag til sag.

Som eksempel på en situation, hvor fx kort tids arbejde i et andet EU-land vil kunne betragtes som faktisk og reelt, kan nævnes den situation, hvor en person har planlagt at etablere et reelt og faktisk ophold i fx Sverige og i den forbindelse skal påbegynde et faktisk og reelt arbejde, men hvor det som følge af uforudsete begivenheder er nødvendigt, at personen vender tilbage til Danmark, fx på grund af dødsfald i familien. I en sådan situation vil denne person efter en konkret vurdering kunne betragtes som arbejdstager i fællesskabsretlig forstand.

b) Selvstændig erhvervsdrivende og tjenesteydere

Retten til at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed følger af EF-traktatens artikel 43, hvorefter enhver EU-statsborger har ret til frit at etablere sig på en anden medlemsstats område (etableringsret).

EF-domstolen har i sagen *Factortame II* (sag C- 221/89) anført, at etablering indebærer ”aktuel udøvelse af en økonomisk aktivitet gennem et fast forretningssted for en ubegrænset periode.”

Selvstændig erhvervsvirksomhed er normalt kendetegnet ved, at der for egen regning og risiko udøves en virksomhed af økonomisk karakter og med det formål at indvinde et økonomisk udbytte. Endvidere er det en forudsætning, at virksomheden udøves nogenlunde regelmæssigt og gennem en ikke helt kort periode. Endelig må det være en forudsætning, at virksomheden ikke er af ganske underordnet omfang.

Der stilles ikke krav om, at erhvervsvirksomheden giver overskud, ligesom der ikke på ansøgningstidspunktet stilles krav om, at EU-statsborgeren er momsregistreret, idet der ikke kan ske tilmelding til momsregistret, før den pågældende er blevet tilmeldt folkeregistret.

Der kan være tale om både fysiske og juridiske personer, der driver erhvervsvirksomhed.

Det skal sikres, at der faktisk drives/er drevet erhvervsvirksomhed.

Retten til at levere en tjenesteydelse følger af EF-traktatens artikel 49, hvorefter enhver EU-statsborger, der er bosat i én medlemsstat, ret til at yde en tjenesteydelse i en anden medlemsstat. EF-traktatens artikel 50, stk. 1, fastslår, at der ved en tjenesteydelse forstås ydelser, der normalt udføres mod betaling, i det omfang de ikke omfattes af den fri bevægelighed for varer, kapital og personer.

Som eksempler på tjenesteydere kan nævnes revisorer, advokater og handelsagenter.

Om afgrænsningen over for personer, der er selvstændige erhvervsdrivende, kan det anføres, at den væsentligste forskel er, om virksomheden drives i det pågældende medlemsland for en ubegrænset tidsperiode, eller om der leveres en tjenesteydelse i en begrænset periode, mens tjenesteyderen bevarer sin selvstændige erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat. Spørgsmålet kan være relevant, fordi en selvstændig erhvervsdrivende – modsat en tjenesteyder – i en række tilfælde bevarer sin opholdsret, hvis vedkommende ophører med sin selvstændige erhvervsvirksomhed.

c) Udstationerede

Efter EU-retten er en udstationeret en person, der med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, er udstationeret i et andet EU-land.

En dansk statsborger kan således være udstationeret i et andet EU-land og på dette grundlag dér være omfattet af den fri bevægelighed.

En herboende tredjelandstatsborger kan ikke ved udstationering til et andet EU-land anvende principperne i dommene Singh og Eind som grundlag for familiesammenføring ved tilbagevenden til Danmark, da tredjelandstatsborgere ikke kan udnytte EF-traktatens regler om fri bevægelighed.

d) Studerende

Som studerende i et andet EU-land skal man være indskrevet ved en privat eller offentlig institution, der er godkendt eller som finansieres af staten i medfør af lovgivning eller administrativ praksis, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en uddannelse, herunder en erhvervsuddannelse.

e) Person med tilstrækkelige midler

Som person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende) skal man i det andet EU-land have rådet over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmernes underhold, at man efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

EF-domstolen har i sagen Zhu og Chen (sag nr. C-200/02) udtalt, at der ikke kan stilles krav om, hvor midlerne skal komme fra, jf. præmis 29. EF-domstolen udtaler videre, at bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med dennes formål, nemlig at beskytte de offentlige finanser, og at et yderligere krav til midlernes oprindelse vil udgøre et uforholdsmæssigt indgreb, jf. præmis 33. Dommen konkluderer på baggrund heraf, at betingelsen om at råde over tilstrækkelige midler er opfyldt, hvis de finansielle midler er sikret af et familiemedlem til unionsborgeren.

EF-domstolen har endvidere i sagen Kommissionen mod Belgien (sag nr. C-408/03) statueret, at der ikke kan stilles krav om, at den person, som forpligter sig til at forsørge unionsborgeren, står i et bindende retsforhold til unionsborgeren, jf. præmis 46.

Således er det ikke muligt at stille et krav om, at den pågældende unionsborger personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren/ansøgeren, og selve unionsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

f) Pensionerede arbejdstagere, pensionerede selvstændig erhvervsdrivende, pensionerede tjenesteydere

Det bemærkes, at de nedenfor nævnte tidsfrister, der følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 7, stk. 1, og 2, finder analog anvendelse for danske statsborgere, der har udnyttet retten til fri bevægelighed i et andet EU-land.

En dansk statsborger, der ophører eller er ophørt med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed i et andet EU-land, efter at den pågældende har opnået den i lov om folkepension fastsatte alder for oppebæring af folkepension eller ophører med lønnet beskæftigelse og går på førtidspension - forudsat at den pågældende har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i det andet EU-land i de sidste 12 måneder forud herfor samt uafbrudt har haft fast ophold i det andet EU-land i de sidste 3 år forud herfor - er omfattet af den fri bevægelighed i det andet EU-land.

En dansk statsborger, der på grund af vedvarende arbejdsudygtighed må ophøre med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed i det andet EU-land, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud herfor uafbrudt har haft fast ophold her i det andet EU-land, er omfattet af den fri bevægelighed i det andet EU-land. Der stilles dog ikke krav til opholdets varighed, hvis arbejdsudygtigheden skyldes en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, der giver ret til en vedvarende ydelse, der helt eller delvis udredes af en myndighed i det andet EU-land.

En dansk statsborger, der efter 3 års fast ophold og lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed i et andet EU-land har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig erhvervsvirksomhed på en anden medlemsstats område, men bibeholder sin bopæl i det første EU-land, hvortil den pågældende som regel ven-

der hjem mindst en gang om ugen, er omfattet af den fri bevægelighed i det første EU-land.

Perioder med uforskyldt arbejdsløshed, der er behørigt bekræftet af den kompetente arbejdsformidling, og perioder uden arbejde, som den pågældende person ikke har indflydelse på, samt fravær fra arbejde eller ophør heraf på grund af sygdom eller ulykke, betragtes som perioder med beskæftigelse.

4.1.3. Den danske statsborger skal i visse situationer kunne forsørge sig selv og sine familiemedlemmer ved tilbagevenden til Danmark

Der kan stilles krav om, at den danske statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land som *økonomisk aktiv - eller som pensioneret økonomisk aktiv* – og som ved sin tilbagevenden til Danmark søger om familiesammenføring med *andre familiemedlemmer end kernefamiliemedlemmer*, se definitionen nedenfor, *dokumenterer*, at han/hun er i stand til at forsørge sig og disse familiemedlemmer ved tilbagevenden til Danmark.

Det bemærkes, at det for så vidt angår visse familiemedlemmer stilles et kvalificeret forsørgelseskrav for at disse overhovedet anses for omfattet af retten til ophold, se afsnit 4.1.1. om kredsen af familiemedlemmer.

Som økonomisk aktive anses arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, tjenesteydere og udstationerede.

Der kan tillige stilles krav om, at en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land som *studerende*, og som ved tilbagevenden til Danmark søger om familiesammenføring til sit familiemedlem, *dokumenterer*, at han/hun råder over tilstrækkelige midler til sig selv og alle sine familiemedlemmer, dvs. også kernefamiliemedlemmer. Hvis der er tale om kernefamiliemedlemmer til den studerende, kan den danske statsborger nøjes med at underskrive en *erklæring* om forsørgelse.

Der kan tillige stilles krav om, at en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land som *person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende)*, og som ved tilbagevenden til Danmark søger om familiesammenføring, *dokumenterer*, at han/hun råder over tilstrækkelige midler til sig selv og alle sine familiemedlemmer, dvs. også kernefamiliemedlemmer.

Kernefamiliemedlemmer til den danske statsborger er følgende:

- Ægtefælle,
- registreret partner,
- fast samlever over 18 år, såfremt pågældende har samlevet på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en dansk statsborger over 18 år, og såfremt den danske statsborger påtager sig at forsørge samleveren, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 16,
- direkte efterkommere af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, som ikke er fyldt 21 år.

Ikke-kernefamiliemedlemmer til den danske statsborger er de øvrige af denne meddelelse omfattede familiemedlemmer, se pkt. 4.1.1.

Forsørgelseskravet stilles, medmindre ganske særlige grunde taler derimod. Det er ikke nærmere bestemt i EU-opholdsbekendtgørelsen eller opholdsdirektivet 2004/38, hvilke ganske særlige grunde der kunne være tale om. Blandt de særlige grunde, der kunne tale for ikke at stille forsørgelseskravet, vil eksempelvis være den situation, hvor kravet vil føre til en afgørelse, som er i modstrid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om familiens enhed.

Ret til familiesammenføring gives betinget af, at den danske statsborger råder over sådanne midler eller indtægter til sit og sine familiemedlemmers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til den danske statsborgers og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis den danske statsborger råder over indtægter og midler, der svarer til summen

af de ydelser, som de pågældende ville kunne modtage efter § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik (starthjælp).

Hvis den pågældende derimod har et månedligt rådighedsbeløb, der ligger under niveauet for starthjælp, kan det ikke automatisk føre til afslag. Afgørelsen må derimod bero på en konkret vurdering af vedkommendes personlige forhold.

Det bemærkes, at det ikke er muligt at stille krav om, at den pågældende hovedperson personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge unionsborgeren/ansøgeren, og selve unionsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

4.1.4. Den danske statsborger skal have etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land

Det er et krav, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land og dér opholdt sig som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller pensioneret tjenesteyder, udstationeret, studerende eller person med tilstrækkelige midler.

Som følge heraf vil der i tilfælde, hvor der *foreligger tvivl* om, hvorvidt en dansk statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land, skulle kræves dokumentation herfor, jf. nærmere nedenfor.

Kravet om etablering af et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land gælder både for danske statsborgere, hvis familiemedlem ansøger om familiesammenføring og er EU-statsborger og for danske statsborgere, hvis familiemedlem ansøger om familiesammenføring og er tredjelandstatsborger.

Kravet betyder, at der skal være tale om en faktisk og reel flytning til værtslandet, dvs. et andet EU-land. Flytningen skal være en realitet, og der må således fx ikke

blot være tale om et kortvarigt ophold på et hotelværelse, hvorefter den pågældende vender tilbage til Danmark med henblik på at ansøge om familiesammenføring.

Der kan ved vurderingen lægges vægt på, at den danske statsborger har indrettet sig på en måde, som viser, at den danske statsborger har en tilværelse i EU-landet, og at den danske statsborger har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land, fx ved fremlæggelse af dokumentation for leje eller køb af bolig, oprettelse af bankkonto, tegning af forsikringer etc.

Som et andet eksempel på et kortvarigt ophold, der efter en umiddelbar vurdering ikke kan antages at udgøre et reelt og faktisk ophold, kan nævnes fremleje af et værelse eller tilflytning på en c/o adresse hos slægtninge eller bekendte i en kortvarig periode. Til forskel herfra må et længere ophold i en lejelejlighed på grundlag af en tidsubegrænset lejekontrakt eller et længere ophold i en bolig, som den danske statsborger har købt, umiddelbart antages at udgøre et reelt og faktisk ophold. Der vil dog skulle foretages en konkret og individuel vurdering af samtlige konkrete omstændigheder i sagen, hvor ovennævnte forhold skal indgå.

Med henblik på at skærpe opmærksomheden omkring kravet om, at den danske statsborger skal have etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet, skal den danske statsborger erklære, at han eller hun har etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet. Erklæringen - som sker på tro og love under strafansvar - afgives i forbindelse med ansøgning om familiesammenføring i ansøgningskemaerne. Erklæringen skal udfyldes i ansøgninger, der indgives fra ikrafttrædelsen af bekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2008 om ændring af EU-opholdsbekendtgørelsen. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 5. oktober 2008. Der henvises til pkt. 7 nedenfor.

Hvis der er grund til at antage, at den danske statsborger ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, skal der forevises dokumentation for dette. Der skal meddeles afslag på familiesammenføring til familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, som afslår at udfylde den nævnte

erklæring, hvis det ikke i øvrigt af sagens omstændigheder fremgår, at den danske statsborger opfylder kravet om etablering af et reelt og faktisk ophold. Afslaget skal således gives under henvisning til, at kravet om, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet, ikke er opfyldt.

Det konstateres ud fra en umiddelbar vurdering af sagens konkrete omstændigheder om en dansk statsborger, som har ansøgt om familiesammenføring med en udenlandsk ægtefælle på grundlag af EU-retten, har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 13.

Ved vurderingen heraf skal der lægges vægt på, om familiens samlede forhold indikerer, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet. Der vil således bl.a. kunne lægges vægt på varigheden af den danske statsborgers planlagte ophold, varigheden af ægteskabet mellem den danske statsborger og den udenlandske ægtefælle, karakteren af den danske statsborgers bopæl m.v.

Eksempler på tilfælde, hvor det umiddelbart må vurderes, at der ikke har været tale om reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, kan være sager, hvor det af ansøgningen fremgår, at den danske statsborger har bibeholdt sin adresse i Danmark, eller hvor familiemedlemmet hovedsageligt har opholdt sig i et andet EU-land end det EU-land, som den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i, eller hvor familiemedlemmets ophold i det andet EU-land, hvor den danske statsborger har opholdt sig, har været kortvarigt.

Hvis der ud fra den umiddelbare vurdering må antages at foreligge en situation, hvor en dansk statsborger, hvis familiemedlem ansøger om familiesammenføring, ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, skal der kræves dokumentation herfor.

Som **eksempler** på dokumenter, der vil kunne kræves fremlagt med henblik på at dokumentere, at en dansk statsborger har haft et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, kan følgende dokumenter nævnes:

- Dokumentation for adresser, herunder udskrifter fra et evt. folkeregister i det pågældende EU-land
- Dokumentation for boligkøb i EU-landet, lejekontrakter for leje af bolig eller kvittering for huslejebetaling
- Dokumentation for, at den danske statsborger er flyttet fra pågældendes tidligere bopæl, herunder dokumentation for, at pågældende har opsagt lejemål, solgt sit hus eller fremlejet sin bopæl i en vis periode
- Dokumentation for børns skolegang, optagelse i daginstitution m.v.
- Dokumentation for sygesikringsnummer eller tilsvarende i EU-landet eller særlige sygeforsikringer

Det skal understreges, at der ikke er tale om en udtømmende opregning af dokumenter, som den danske statsborger har mulighed for at fremlægge med henblik på at dokumentere etablering af et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land.

Det bemærkes, at der vil være tale om fremlæggelse af dokumenter, som er udstedt i andre EU-lande, og at det derfor konkret må vurderes, om et givent dokument kan antages at indikere etablering af et reelt og faktisk bopæl i et andet EU-land. Der vil endvidere i den forbindelse tillige skulle lægges vægt på, om et dokument vurderes at være ægte.

Såfremt det vurderes, at den danske statsborger ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, gives der afslag på ansøgningen om familiesammenføring.

4.1.5. Tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten

Det er ikke et krav, at det udenlandske familiemedlem indrejser i Danmark samtidig med den danske statsborger.

Hvis familiemedlemmet til en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land, først søger om familiesammenføring efter EU-reglerne på et senere tidspunkt end tidspunktet for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark.

Der skal ved vurderingen heraf lægges vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgningen, herunder om familiemedlemmet af særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde har udskudt ansøgningen samt varigheden af den tidsmæssige forskel. For eksempel kan udskydelse af indgivelsen af ansøgningen skyldes, at ansøgeren skal have afsluttet en påbegyndt uddannelse, hvilket blandt andet kan dokumenteres ved indsendelse af eksamensbeviser etc. Endvidere kan særlige helbredsmæssige årsager, herunder alvorlig sygdom hos ansøgeren eller dennes familiemedlemmer, være årsag til udskydelsen.

På den anden side kan flere måneders udskydelse som udgangspunkt ikke begrundes i et generelt ønske om fortsat beskæftigelse eller ophold hos familie.

Er der derimod tale om særlige beskæftigelsesmæssige hensyn, herunder opfyldelse af en kontraktretlig forpligtelse, der har været årsag til, at ansøgningen udskydes flere måneder, vil ansøgningen som udgangspunkt blive anset for at være indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden. Dette kan blandt andet dokumenteres via arbejdskontrakt, der eksempelvis dokumenterer, at den pågældende er involveret i et konkret byggeprojekt.

Tilsvarende gælder, hvor den danske statsborger fortsat befinder sig i det andet EU-land, men er ophørt med den EU-retlige aktivitet på ansøgningstidspunktet.

Også i dette tilfælde skal ansøgningen om registreringsbevis/opholdskort indgives i naturlig forlængelse af afslutningen på den EU-retlige aktivitet i det andet EU-land.

4.1.6. Særligt vedrørende pendlere

Der kan forekomme situationer, hvor en EU-statsborger udnytter sin ret til fri bevægelighed i et medlemsland, samtidig med, at den pågældende har bopæl i et andet medlemsland.

Der kan fx være tale om en dansk statsborger, som arbejder i Danmark, men som har taget bopæl i Sverige, eller en dansk statsborger, som har bopæl i Danmark, men som arbejder i Sverige.

Med hensyn til den situation, hvor en dansk statsborger tager bopæl i Sverige, men arbejder i Danmark, betragtes som selvforsørgende også den, hvis midler stammer fra lønindtægter eller indtægter fra selvstændig erhvervsvirksomhed i et andet land, herunder et andet EU-land. Den danske statsborger, som arbejder i Danmark, men bor i Sverige, vil således kunne opnå familiesammenføring på grundlag af EU-rettens regler ved tilbagevenden til Danmark. Det følger således af artikel 7, stk. 1, litra b, i EU-opholdsdirektiv 2004/38, at enhver unionsborger har ret til at opholde sig på en anden medlemsstats område i mere end 3 måneder, hvis den pågældende råder over tilstrækkelige midler.

En dansk statsborger, som har bopæl i Sverige, men arbejder i Danmark uden at vende tilbage til Danmark, har dog ikke adgang til familiesammenføring i Danmark efter EU-retten.

En dansk statsborger, som arbejder i et andet EU-land, men som har bevaret sin bopæl i Danmark, har ikke adgang til familiesammenføring i Danmark på baggrund af EU-rettens regler.

4.1.7. Krav til ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold

I de tilfælde, hvor ansøger er ægtefælle, registreret partner eller fast samlever til den danske statsborger, skal ægteskabet, det registrerede partnerskab eller faste samlivsforhold fortsat bestå ved udstedelsen af registreringsbevis/opholdskort.

Ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold må ikke være proforma. Både den danske statsborger og den person, der ansøger om familiesammenføring, skal under strafansvar afgive erklæring på tro og love herom. Se endvidere nedenfor under pkt. 5 om fælles betingelser for opholdsret.

4.2. Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, opholder sig i Danmark og her anvender EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser (principperne i Carpenter-dommen)

For at den danske statsborgers familiemedlem kan få familiesammenføring efter EU-retten, skal betingelserne ovenfor under pkt. 4.1. ovenfor eller i dette pkt. 4.2. være opfyldt. Endvidere skal de fælles betingelser nedenfor i pkt. 5 være opfyldt.

4.2.1. Kredsen af familiemedlemmer

Der henvises til afsnit 4.1.1. for så vidt angår kredsen af familiemedlemmer.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav.

Et fast samlivsforhold af længere varighed foreligger, såfremt parterne kan dokumentere samliv på fælles bopæl i mindst 1½-2 år forud for indrejsen i Danmark.

Der skal være tale om et reelt slægtskabsforhold mellem den danske statsborger og familiemedlemmet. Til brug for en ansøgning om familiesammenføring skal

der fremvises dokumentation for, at der er etableret en familiemæssig tilknytning mellem den danske statsborger og familiemedlemmet, fx en vielsesattest (i forhold til ægtefæller) eller en dåbs- eller fødselsattest (i forhold til børn).

4.2.2. Den danske statsborger opholder sig i Danmark og leverer herfra tjenesteydelser til andre EU-lande

Carpenter-dommen betyder generelt ikke, at danske statsborgere, der leverer tjenesteydelser til borgere i andre EU-lande, har krav på familiesammenføring i Danmark med en tredjelandstatsborger.

Der er tale om en meget konkret begrundet sag, som alene kan anvendes i lignende sager, det vil sige hvor de konkrete omstændigheder svarer til de faktiske omstændigheder i dommen. Der skal derfor lægges betydelig vægt på omstændighederne i punktopstillingen nedenfor.

Familiesammenføring af et familiemedlem på baggrund af EF-domstolens retspraksis (Carpenter-dommen), hvor referencen er dansk statsborger, opholder sig i Danmark og her anvender EF-traktatens bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser, meddeles efter EU-bekendtgørelsens § 13 under følgende yderligere betingelser:

- Familiemedlemmet (tredjelandstatsborgeren) er indrejst lovligt.
- Der er dels tale om levering af tjenesteydelser fra Danmark, og dels tale om forretningsrejser til de øvrige EU-lande, hvortil der leveres tjenesteydelser.
- Leveringen af tjenesteydelserne udgør en stor del af den pågældendes erhvervsmæssige aktiviteter, dels i hjemlandet, dels i andre medlemsstater.
- I de tilfælde, hvor ansøger er ægtefælle, registreret partner eller fast samlever til den danske statsborger, skal ægteskabet, det registrerede partnerskab eller faste samlivsforhold fortsat bestå ved udstedelsen af registreringsbevis/opholdskort, og
- Parret skal have etableret et reelt familieliv i Danmark.

Der vil kunne kræves dokumentation for, at ovennævnte omstændigheder foreligger.

4.2.3. Grænseoverskridende tjenesteydelse

Det er et krav, at den danske statsborger leverer en grænseoverskridende tjenesteydelse, som eksempelvis kan være salg af annonceplads i tidsskrifter, som i Carpenter-dommen, til personer, der opholder sig i et andet EU-land. Som det fremgår ovenfor skal der dels være tale om levering af tjenesteydelser fra Danmark, og dels tale om forretningsrejser til de øvrige EU-lande, hvortil der leveres tjenesteydelser. Leveringen af tjenesteydelserne skal endvidere udgøre en stor del af den pågældendes erhvervsmæssige aktiviteter, dels i hjemlandet, dels i andre medlemsstater.

4.2.4. Reelt familieliv

Det er en betingelse for udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til det udenlandske familiemedlem, at familiemedlemmerne har etableret et reelt familieliv i Danmark. Dette er eksempelvis tilfældet, hvis det udenlandske familiemedlem på den fælles bopæl passer den danske statsborgers mindreårige børn.

5. Fælles betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger (på grundlag af principperne i Singh/Eind og Carpenter)

5.1. Misbrug

Det kan ikke betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning at formålet med, at familiemedlemmerne har bosat sig i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler, jf. EF-domstolens dom i sag C-109/01 (Akrich).

Alene misbrugstilfælde vil således kunne medføre afslag på familiesammenføring. Misbrug vil kunne foreligge ved ægteskaber, der er indgået proforma eller ved proforma flytning til et andet EU-land (den danske statsborger kan ikke anses at have etableret et reelt og faktisk ophold i EU-landet).

Det understreges, at der skal foretages en vurdering af, om der er tale om misbrug af EU-rettens regler, herunder om der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med et ægteskabs indgåelse eller etablering af et samlivsforhold er at opnå registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten.

Med henblik på at skærpe opmærksomheden omkring kravet om, at der ikke må være tale om misbrug, herunder proformaægteskaber, skal både den danske statsborger og familiemedlemmet erklære, at formålet med ægteskabets/det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivsforholdets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren. Erklæringerne afgives på tro og love under strafansvar.

Nægtelse af udstedelse af registreringsbevis/opholdskort skal ske, hvis der foreligger misbrug af rettigheder eller svig, eller hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette.

Vurderingen af, om et ægteskab er reelt (ikke proforma) kan tage udgangspunkt i følgende forhold:

- Om ansøgeren og den danske statsborger har boet på samme adresse.
- Om ansøgeren og den danske statsborger kommunikerer på samme sprog.
- Om der er tale om en stor aldersforskel mellem ansøgeren og den danske statsborger.
- I hvilket omfang, ansøgeren og den danske statsborger havde personligt kendskab til hinanden forud for ægteskabet.

- Ansøgerens og den danske statsborgers tidligere ægteskaber.
- Unormale bevægelsesmønstre.
- Andre forhold, som giver grund til at antage, at et ægteskab ikke er ægte.

De nævnte forhold er eksempler og ikke en udtømmende liste over forhold, der kan pege på, at et ægteskab ikke er ægte. Alle proceduremæssige garantier - herunder proportionalitetsprincippet - skal overholdes.

Med hensyn til muligheden for at afslå opholdstilladelse, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, skal der ved afgørelsen lægges vægt på, at foranstaltninger truffet under hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i ansøgerens personlige adfærd. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

Der gives afslag på en ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten, såfremt det efter en konkret vurdering af omstændighederne i en sag findes, at hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder proformaægteskaber, brug af forfalskede dokumenter, falsk identitet etc.

5.2. Særligt om hensyn til barnets tarv

Efter artikel 3 i *FN's børnekonvention* skal barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, komme i første række.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 15, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, ikke gives, såfremt dette *åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv*.

Bestemmelsen må antages at finde analog anvendelse i EU-sager, hvor dette er foreneligt med EU-retten, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Det må ikke stride mod barnets tarv, at der bliver givet ret til ophold i Danmark.

Det skal derfor vurderes, om barnet vil få alvorlige sociale problemer, såfremt barnet gives registreringsbevis/opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Dette kan fx forudses, hvis barnets familie i Danmark eller opholdslandet har sociale problemer. Der vil desuden blive lagt vægt på barnets situation i opholdslandet, herunder opvækst, skole og sproglige færdigheder, og om barnet eventuelt tidligere har opholdt sig hos nær familie i hjemlandet.

Afslag på familiesammenføring af børn af hensyn til barnets tarv vil navnlig være relevant, hvor familiens forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses *alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet*, såfremt barnet gives registreringsbevis/opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Det vil bl.a. kunne indgå i denne vurdering, om der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende i Danmark eller opholdslandet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. Ligeledes vil det kunne indgå i vurderingen, om der er risiko for, at barnet vil blive udsat for fysiske eller seksuelle overgreb, f.eks. hvis forælderen eller dennes ægtefælle eller samlever tidligere er dømt for overgreb mod børn, og hvor det må antages, at der fortsat er risiko for nye overgreb.

Afslag på familiesammenføring til børn forudsættes administreret i overensstemmelse med *FN's børnekonvention* og navnlig det i konventionens artikel 3 indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række. Det skal i den forbindelse indgå, at barnet som udgangspunkt bør

vokse op i et familiemiljø, medmindre dette strider mod barnets tarv, jf. præambelen til FN's børnekonvention.

I de tilfælde, hvor oplysninger i en sag, der er kommet i stand på baggrund af en ansøgning indgivet af en af barnets forældre på vegne af barnet, peger i retning af, at hensynet til barnets tarv taler imod at give tilladelse til familiesammenføring, og hvor oplysningerne i sagen ydermere giver grund til at antage, at der er modstrid mellem barnets eget ønske og forældrenes ønske med hensyn til spørgsmålet om familiesammenføring, vil der i helt særlige tilfælde kunne være behov for at foretage en *særskilt høring af barnet*.

Udlændingelovens § 9, stk. 15, skal ses i sammenhæng bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 25, hvorefter kommunalbestyrelsen efter anmodning fra Udlændingeservice afgiver en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod barnets tarv. Udtalelsen afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen vedrører. Bestemmelsen må antages at finde analog anvendelse i sager om ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, i det omfang det er foreneligt med EU-retten, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Der skal alene indhentes oplysninger til belysning af barnets tarv, såfremt der i sagen foreligger oplysninger, der indikerer, at der er mulighed for, at der kan opstå alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet.

Er der oplysninger i sagen, der peger i retning af, at en forælder eller dennes ægtefælle/samlever er dømt for overgreb mod børn eller andre strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16, der har betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, indhentes der med den pågældendes samtykke en udskrift vedrørende den pågældende fra *Det Centrale Kriminalregister*. Hvis det fremgår af Det Centrale Kriminalregister, at den pågældende er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffeloven, der kan have betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, rekvireres, med den pågældendes samtykke, de relevante domsud-

skrifter med henblik på at undersøge, om domfældelsen er sket vedrørende forhold af den nævnte karakter. Manglende samtykke vil efter omstændighederne kunne tillægges processuel skadesvirkning, dvs. at der gives afslag på ansøgningen om familiesammenføring med henvisning til, at hovedpersonen ikke har medvirket til sagens oplysning.

Det vurderes herefter - under hensyn til EU-retten krav om proportionalitet - om der foreligger sådanne omstændigheder, at hensynet til barnets tarv tilsiger, at der gives afslag på registreringsbevis/opholdskort.

5.3. Tidsbegrænset ophold

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 2, henhører sagen i første instans under Udlændingeservices kompetence. Hvis en sådan ansøgning indgives til statsforvaltningen, skal statsforvaltningen videresende ansøgningen til Udlændingeservice med henblik på afgørelse efter udlændingeloven.

Udlændingeservices afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, 1. pkt. Påklages afgørelsen inden 7 dage efter, den er meddelt familiemedlemmet, har pågældende ret til at blive her i landet, indtil klagesagen er afgjort, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35, 2. pkt.

Familiemedlemmer, der er EU-statsborgere, skal ansøge om registreringsbevis senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder, og registreringsbeviset udstedes ikke for noget bestemt tidsrum, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 21. I øvrigt udstedes registreringsbeviset i overensstemmelse med EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, der finder analog anvendelse. Det bemærkes dog, at det forhold, at registreringsbeviset ikke udstedes for noget bestemt tidsrum ikke giver EU-statsborgere en umiddelbar ret til tidsbegrænset ophold efter EU-retten. Det er således en betingelse for at opnå ret til tidsbegrænset ophold, at EU-borgeren har haft lovligt ophold i uafbrudt fem år i værtsmedlemsstaten, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1.

Familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, skal ansøge om opholdskort senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder, og opholdskortet udstedes for 5 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 25. I øvrigt udstedes opholdskortet i overensstemmelse med EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, der finder analog anvendelse.

Familiemedlemmet til den danske statsborger er fritaget for krav om arbejdstilladelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2.

Det udenlandske familiemedlem er ikke omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens § 2, stk. 3, således som denne bestemmelse er fortolket i Integrationsministeriets brev af 22. april 2004, der er vedlagt som bilag 3.

5.4. Tidsubegrænset ophold

Familiemedlemmer, der er EU-statsborgere, har ret til tidsubegrænset ophold her i landet, når pågældende har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1, og bevis for ret til tidsubegrænset ophold udstedes af Udlændingeservice, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 28, stk. 1, og § 33, stk. 3.

Familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, har ret til tidsubegrænset ophold her i landet, når pågældende har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 4, der finder analog anvendelse. Tidsubegrænset opholdskort udstedes for 10 år af Udlændingeservice, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 28, stk. 1, og § 33, stk. 2. Det tidsubegrænsede opholdskort fornys automatisk hvert 10. år.

I alle tilfælde er det en forudsætning for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at den danske statsborger og familiemedlemmet fortsat opfylder samtlige betingelser for at få registreringsbevis/opholdskort som familiesammenført med en dansk statsborger efter EU-retten.

5.5. Ophør af opholdsret

5.5.1. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter hovedpersonens død eller udrejse

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 1, mister en EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse af Danmark.

Efter § 14, stk. 2, mister en tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens død, hvis den pågældende har opholdt sig her i landet i mindst 1 år inden hovedpersonens død. Opholdsretten vil dog herefter være betinget af, at tredjelandstatsborgeren er arbejdsstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven, eller den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

Efter § 14, stk. 3, har en EU-statsborger henholdsvis tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ret til tidsubegrænset ophold, jf. § 20, hvis hovedpersonen var omfattet af § 3, stk. 1, og

- 1) hovedpersonen ved sin død havde opholdt sig her i landet uafbrudt i mindst 2 år
- 2) dødsfaldet skyldtes en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, eller
- 3) familiemedlemmet var ægtefælle til hovedpersonen og mistede sin danske indfødsret ved indgåelse af ægteskab med hovedpersonen.

Efter § 14, stk. 4, mister en tredjelandstatsborger, der er barn til en hovedperson, ikke retten til ophold her i landet ved hovedpersonens død eller udrejse af landet, hvis barnet opholder sig her i landet og er tilmeldt en uddannelsesinstitution. Retten til ophold bevares, indtil barnet har afsluttet sin uddannelse. Den person, der har den faktisk forældremyndighed over barnet, har ret til ophold sammen med barnet.

Med faktisk forældremyndighed menes – i modsætning til retlig forældremyndighed – den person, der faktisk tager sig af barnet og typisk bor sammen med barnet.

5.5.2. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter ophør af ægteskab

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15 mister en EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse.

Efter bestemmelsens stk. 2 mister en tredjelandsstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter §§ 8-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse, hvis

- ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse eller omstødelse har varet i mindst 3 år, heraf mindst 1 år her i landet,
- forældremyndigheden til hovedpersonens børn ved aftale eller afgørelse er overdraget til en ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger,
- der foreligger en særlig vanskelig situation, herunder som følge af, at ægtefællen har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, mens ægteskabet bestod, eller
- ægtefællen ved aftale eller afgørelse har ret til samvær med et mindreårigt barn, og dette samvær skal finde sted her i landet.

Opholdsret, der bevares efter reglen i stk. 2, er efter skilsmissen eller ophøret af ægteskabet ved omstødelse betinget af, at tredjelandsstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven, eller at den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

5.5.3. Ophør af opholdsret, når betingelserne ikke længere er opfyldt eller grundlaget var urigtigt, herunder ved udvist svig

Tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis det udenlandske familiemedlem ikke længere opfylder betingelserne for det udstedte registreringsbevis eller opholdskort, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1, hvis grundlaget for det udstedte registreringsbevis eller opholdskort var urigtigt, eller hvis den pågældende har opnået registreringsbeviset eller opholdskortet ved svig, herunder i kraft af et pro forma-ægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2. Afgørelse herom, herunder inddragelse af tredjelandstatsborgeres opholdskort, foretages af Udlændingeservice, og udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1. Udlændingenservices afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35.

Tidsubegrænset opholdsret ophører, hvis det udenlandske familiemedlem har opholdt sig uden for landet i mere end 2 på hinanden følgende år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, hvis grundlaget for det udstedte registreringsbevis eller opholdskort var urigtigt, eller hvis den pågældende har opnået registreringsbeviset eller opholdskortet ved svig, herunder i kraft af et pro forma-ægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2. Afgørelse herom, herunder inddragelse af tredjelandstatsborgeres opholdskort, foretages af Udlændingeservice, og udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1. Udlændingenservices afgørelse kan påklages til Integrationsministeriet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 35.

6. Udrejsefrist

Såfremt der gives afslag på ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen eller træffes afgørelse om ophør af retten til ophold, fastsættes udrejsefristen normalt til 1 måned, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, jf. artikel 30, stk. 3, i direktiv 2004/38/EF. I påtrængende tilfælde kan udrejsefristen fastsættes til straks.

7. Ikrafttræden

Denne meddelelse træder i kraft straks med virkning for alle uafgjorte sager. Dog gælder reglerne om *erklæring* om reelt og faktisk ophold og *erklæring* om reelt ægteskab/registreret partnerskab/fast samlivsforhold og *erklæring* om forsørgelse først fra ikrafttrædelsen af ændringen af EU-opholdsbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2008. Disse regler får således virkning for ansøgninger, der er indgivet den 5. oktober 2008 eller senere. Samtidig hermed ophæves familiesammenføringsmeddelelse nr. 4/8 af 6. oktober 2008.

Anni Fode